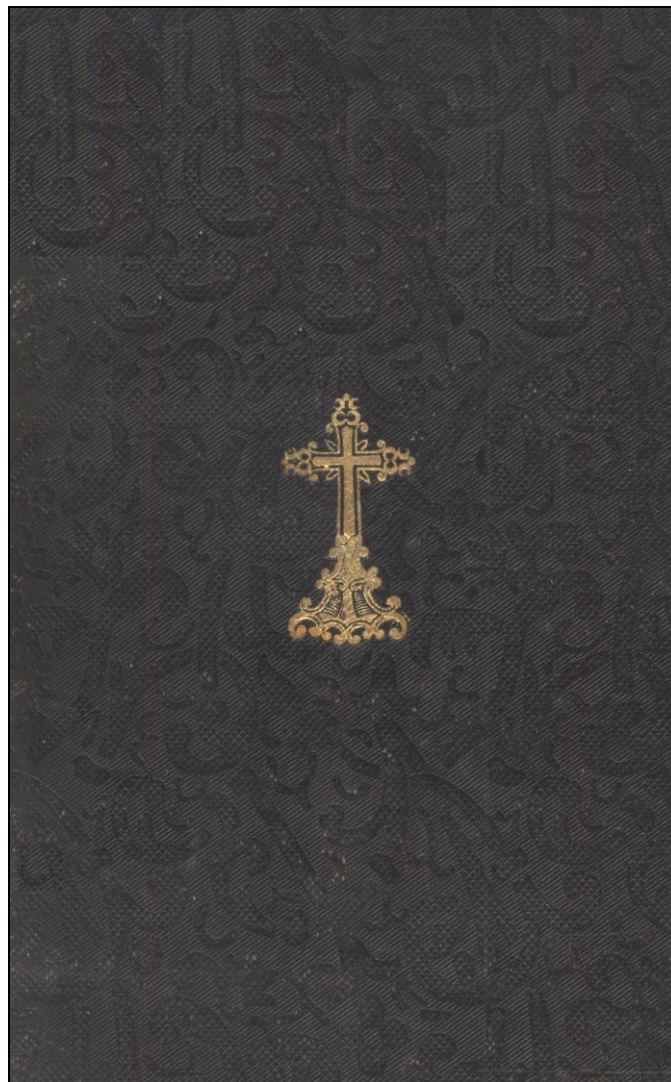

A boldogságos Szűz Mária szeplőtelen szent szívének tisztelete

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyar nyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

A boldogságos Szűz Mária szeplőtelen szent szívének tisztelete a hitetlenek és bűnösök megtérítéséért

A főmagass. Bíbornok-érsek, hg.-prímás k. helybenhagyásával.

„Ha az életbe be akarsz menni, tartsd meg a parancsolatokat.” (Mt 19,17)

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című imakönyv elektronikus változata. A nyomtatott imakönyv a Szent István Társulat kiadásában jelent meg Pesten, 1854-ben (nyomtatott Lukács L. és társánál). Az elektronikus változat a Szent István Társulat engedélyével készült.

A szöveget egy-két helyen a mai helyesíráshoz igazítottuk (csak a magán- és mássalhangzók hosszúságán változtatva).

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Mária! a bűnösök menedéke, könyörögj érettünk!	4
I. A boldogságos Szűz Máriának szeplőtelen szent szívéről nevezett ájtatos társulat eredete ..	5
II. A társulatnak engedett búcsúk.....	6
III. A társulat célja	7
IV. A társulat szabályai.....	7
V. Társulatbai fölvétel	8
VI. Szent fogadás a társaságba lépéskor	9
VII. Szent Bernártnak imádsága, mellyel kiki naponta följánlhatja magát a boldogságos szűz szent szívének	9
VIII. Esteli ájtatosság minden vasárnapon.....	9
Lorettói litánia.....	9
Imádság egy vagy több ajánlottért	12
Ének	12
I. Oh! Mária, drága név	12
II. Nyújtsd ki mennyből, oh szent anya, kezedet	13
III. Üdvözlégy életnek fája	14
IV. Kegyes anyánk, ki dicsérhet	14
XI. A társulat lelki gyümölcsei	15
X. Mise-imádságok	24
Szent mise kezdetekor.....	24
Gloriára	25
Collectára	25
Evangéliumra	25
Följánlásra	26
Praefatio-, vagy Előszózatra	26
Úrfölmutatáskor	26
Úrfölmutatás után.....	27
Áldozáskor	27
A szent mise végére	27
Áldásra	28
Hálaadás	28
XI. Reggeli imádságok.....	28
XII. Estvéli imádságok.....	29

Mária! a bűnösök menedéke, könyörögj érettünk!

Fuchsthaller metsz.

Nyom. Lorber Pesten 854

Az imakönyv belső címlapja

A BOLDOGSÁGOS
SZŰZ MÁRIA'
 SZEPLŐTELEN
 SZENT SZIVÉNEK
 TISZTELETE
 a hitetlenek és bűnösök' megtérítéseért.

A főmagass. Bibornok-érsek, hg.-primás'
 k. helybenhagyásával.

Kiadja a Szent-István-Társulat.

PESTEN.
 Nyomatott Lukáts L. és társnál. 1854.

I. A boldogságos Szűz Máriának szeplőtelen szent szívéről nevezett ájtatos társulat eredete

Az Isten anyjának, Máriának szeplőtelen sz. szívéről nevezett társulat, különösen a hitetlenek és bűnösök megtérését igyekszik közös imádságok által eszközölni. Hiteles adatok szerint ezen vallási jámbor társulat keletkezése valóban Isten munkája, mely Párizsban a Győzedelmi Boldogasszony templomának buzgó lelkipásztora által alakított; ki sajnos megilletődéssel látta, hogy a lelkészeti körébe tartozók Istentől elfordulva, mint hitetlenek és erkölcstelenek, az örök veszedelembé sietnek. – Az említett templom Párizs városának közepén áll, színházaktól és mulatóhelyektől körülvéve; s azért környéke egyszersmind a hitelenség és erkölcstelenség tanyája lett. – Huszonhatezer lélek tartozék lelkipásztorsága körébe; mindazáltal a templom már hosszabb idő óta közönségesen üres volt, még legnagyobb ünnepeken is kevesektől látogatott: 1835-dik esztendőben csak 720 áldozati ostya fogyott el. – Így a hitszónok hallgatók, az Isten imádók nélkül maradt; még a halálos ágyban sem használtattak már a szentségek. A buzgó lelkipásztornak minden imádsága és fáradozása fogatatlannak mutatkozott, és már semmi eszköz sem látszott elégségesnek a pusztító lelki vész gátolására. – S íme, a végtelen jóságú Istennek irgalma kitűnőleg közbe jő, s a terméketlen erkölcsi sivatagot szent kegyelmének harmatával gyorsan a legszebb erényeknek termékeny virányává változtatja.

1836-dik esztendőben, december elején, midőn ama buzgó lelkipásztor a szent miseáldozatot bemutatandó, az oltárnál a rábízott lelkek siralmas állapotja, és öt évi haszontalan fáradozása miatt legmélyebb szomorúságba merülve áll, azon gondolat lepte meg őt, hogy plébániáját a Bold. szűz Mária szeplőtelen szent szívének szentelné; hogy hatalmas pártfogása által a bűnösök megtérése eszközöltessék. Ezen gondolatot, saját őszinte vallomása szerint, ő csak helytelen szórakozásnak tartá, és azért távoztatni igyekezett: de hasztalanul; mert mise közben szünetlen ostromolta őt, és azért Istenhez is fohászkodott, hogy a misének legfőbb részét, az átváltoztatást, figyelmes ájtatossággal végezhesse. Meghallgattatott ugyan; de a mise utáni hálaadás végeztével ama gondolat ismét megjelent, és kényteleníté őt ismét vele foglalkozni.

Minden oldalról megvizsgálta tehát azt; de nem találhatott benne egyebet, mint üres, alaptalan vallási ábrándozást, mely sem ész, sem szívét ki nem elégíthetne. Végre azonban kifáradván az ellentállásban, mintegy akaratlanul beleegyezett; azt gondolván, hogy az végre is a Bold. szűz Mária iránti tiszteletének tanúbizonysága leend, és azért jó eredménye is lehet. Így visszatérván lakába, az alakítandó társulat szabályairól gondolkodott: és íme egyszerre szíve és esze ama gondolattal úgy kibékült, hogy erős meggyőződésévé vált. A szövetkezés szabályai hamar elkészültek, és az érseki jóváhagyást is megnyervén, kihirdettetének. Még aznap délután tartatott az említett célra irányzott első nyilvános könyörgés, melyre váratlanul 50-60 helyett 400–500 ember jelent meg, kik az alakítandó jámbor egyesület célját és módját tárgyazó oktatást teljes figyelemmel meghallgatván, azután a lorettói litániát oly lelkesedéssel éneklék, hogy e szavakat: „*Bűnösök menedéke*”, önkényt háromszor ismételték. A szent szeretettel összeolvadt töredelmességnek égig emelkedő lelkes szózata által az Oltáriszentség előtt térdelő pap mélyen megilletettvén, könnybe lábadt szeméit a Boldogságos szűz Mária képére emelve, szívében imígy fohászkodott: „Oh! jó anyám! te hallod a szeretet- és bizalomnak eme szózatát; te a nyomorult bűnösöket megmentended, kik téged menedéküknek neveznek! Oh Mária! vedd e jámbor egyesületet oltalmad alá, s ennek bizonyosságául add N. úrnak megtérését; én holnap nevedben hozzá menendek.”

N. úr aggastyán vala, egykor a jámbor XVI. Lajos királynak egyik főhivatalnoka; a 18-ik századnak istentelen álbölcsei által eltántorítatva, már ifjúkorától fogva minden

vallásosságból kivetkőzött. – Ekkoron már 80 éves volt; és megvakulva betegeskedék több hónapok óta. De értelmi tehetsége még ép lévén, mint tapasztalt törvénytudó, sokaknak bonyolódott viszonyokban ügyes tanácsadója volt. – Az említett lelkipásztor már mintegy tízszer bejelentette magát nála, de mindannyiszor elutasított.

December 12-én tehát ismét bejelentette magát; és ismét el akarák utasítani: de ő sürgeté beeresztetését; és csakugyan bevezettetett. Néhány tisztelkedő kifejezés után N. úr kereken imígy szóla: „Plébános úr, legyen szíves áldását rám adni!” S miután azt megnyerte, imígy folytatta beszédét: „Mily jól esik nekem látogatása! Én ugyan nem láthatom, de érzem jelenlétét. Mióta nálam van, valamely békét, nyugalmat és benső örömet érzek, melyet eddigelé nem ismertem.” – Így már könnyű volt az üdvös intésekkel szívéhez férni, melyben a megelőző kegyelem ily kitűnőleg munkálkodott.

Nem is hagyta őt el a pap, míg csak gyónását vele meg nem kezdette. – Utóbb még sok kegyelmeket árasztott az Isten e megtérőre; melyeket ez üdvösségére gondosan használt élete fogytáig, mely 1837-dik esztendőben ápril 10-kén végződött. Megtérése óta a hit és szeretet, az Isten irgalma iránti bizalom, és szent akaratja iránti hódolás voltak mindennap jámbor lelkületének foglalkozásai. E megtérést kinek lehet tulajdonítani, ha nem a Bold. szűz Mária közbenjárásának?

E csudálatos megtérést számtalan más hasonló esetek követték, melyek miatt ő szentségétől a római pápától is jóváhagyatott a társulat.

Valamint pedig Isten kegyelmével kezdődött, úgy annak segítségével gyorsan, mindenfelé el is terjedett e vállalat hatása: olyannyira, hogy jelenleg már milliókra mennek tagjai, és minden világrészen gyümölcsöznek áldásttermő malaszti.

II. A társulatnak engedett búcsúk

Ő szentsége XVI. Gergely b. e. római pápa, nemcsak jóváhagyta a nevezett ájtatos társulatot, hanem Rómában ápril 24-én 1838-ban kelt apostoli levele által meg is erősítette, és mindazoknak, kik e társulatba lépnek és szabályait megtartják, e következő búcsúkat engedte:

1-ör: Teljes búcsút és bűnbocsánatot minden társulati tagnak az ő felvétele napján, ha elkészült arra a szent gyónás és az Úr vacsorája által.

2-or: Ugyanazt minden tagnak az ő halála óráján, ki elvégzé szent gyónását és vevé az Úr vacsoráját; még akkor is, ha sem gyónni, sem áldozni nem tudnak, de Jézus szent nevét hívják segítségül, legalább szívökben, ha szájjal már nem tehetnék.

3-or: Ugyanazt minden társnak, aki meggyónik és megáldozik: Septuagesima előtti vasárnapon, Kiskarácson napján, Gyertyaszentelő-, Gyümölcsoltó-, Kisasszony- és Nagy-Boldogasszony napján, Boldogasszony fogantatása ünnepén, fájdalmas pénteken, Szent Pál apostol fordulása és Szent Magdolna napján.

4-er: Ugyanazt minden társnak, ki híven elmondja mindennap a szűz Mária szent szívének tiszteletére, az angyali üdvözlét a bűnösök megtéréséért. – Ezen búcsú évenként egyszer nyerethetik el mindegyik társtól születése évnapján, ha e napon elvégzi a szent gyónást és megáldozik.

5-ör: Ötszáz napi búcsút az évnek minden szombatján mindenik társnak, és mindazoknak, kik ama szent misén, mely a Boldogs. szűz Mária szent szívének tiszteletére minden szombati napon elmondatik, ájtatosan jelen vannak, és a hitetlenek és bűnösök megtéréséért imádkoznak.

III. A társulat célja

A Mária szent és szeplőtelen szívének tiszteletére alakult társulat célja átalában: *megtéríteni a hitetleneket és bűnösöket*. Miért is azon igyekszik, hogy a langyos, és üdvösségök iránti gondatlan keresztények szíveiben fölélessze a hitet; hogy a jámbor híveket mindinkább megerősítse az Isten dicsőségéérti szent buzgalomban, a kath. egyház iránti hűség- és szeretetben, és az istenesség folytonos gyakorlásában. Minden más társulat csak saját üdvével foglalkozik: de ez szeretetével átkarolja az embereket mind, teljesítvén isteni tanítónk e parancsát: „*Szeressed felebarátodat, mint tenmagadat.*”

Jegyzet: VIII. Kelemen pápa minden ájtatos jámbor társulatra nézve rendelő, hogy ugyanazon egy városban, akár hány templom létezzék benne, ezeknek csak egyikében lehessen oly társulatot alakítani: minthogy Isten előtt a hívek egyesített imádsága mindenkor kedvesebb. Miből kitetszik, hogy Mária sz. szívének társulata is csak egy templomba hozathatik be minden helységben.

IV. A társulat szabályai

E társulatnak minden tagja köteles: I. A Boldogs., szűznek szent én szeplőtelen szívét tisztelni: minthogy Máriának, mint az Isten fia, Krisztus Jézus szent anyjának, minden tisztelettel és hódolattal tartozunk, és kíváncs, hogy hozzá, mint bennünket leggyöngédebben szerető anyánkhoz, bizodalommal folyamodjunk.

II. Minden tagtárs tartozik imádkozni, hogy az istenszülő szűz anyának Máriának esedezése által *a hitetlenek és bűnösök megtérjenek*. Hogy a társak ily szent lelkesedésre hevüljenek, csak azt kell megfontolniok, mily szörnyű rémületes, és utálatra méltó a hitetlenség, a bűn; és mily számosak a hitetlenek, a bűnösök: meg kell fontolniok, hogy hány szerencsétlen csábítatik el általuk, és mily rettentő leend sorsuk, ha hitetlenség- és végső penitenciátlanóságban hálnak meg. De azt is fontolják meg, hogy Mária, mint az irgalmasság anyja, bizonyosan közbeveti magát isteni fiánál mindazokért, kik anyai szeretetébe s oltalmába ajánlatnak.

III. A tagtársak azokat különösen ajánlhatják, kiknek üdvössége leginkább fekszik szívökön, milyenek: az atyafiak, jóbarátok, ismerősök, és ezekhez hasonló. Mily számos jó, jámbor anyának van egy rossz, istentelen fia, egy könnyelmű leánya; mily számos keresztény házasszony van mértékletlen stb. férje; mily számos kereszténynek van egy istentelen rokona, hitetlen, langyos és jóra rest testvére: ők tehát ajánlhatják ezeket a társulat elnökének, *(nevüket és állapotukat elhallgatván,)* hogy érettek a nyilvános összegyűlések alkalmával közösen, egyébkor pedig egyes tagok is különösen imádkozzanak. Ajánlatik ezenfölül a tagtársaknak, hogy átalában még mindazokért is imádkozzanak, kiknek szükségök van az igazi megtérés kegyelmére; imádkozzanak katolikusokért és nem-katolikusokért, tévelygők-, zsidók-, pogányok- és átalában minden emberekért, mint olyanokért, kiket Isten teremtet, és Krisztus Jézus a keresztfán megváltott; imádkozzanak különösen hazánkért, melyben sokan vannak ma is olyanok, kik az igazság igazi világosságát nem ismerik, és a bűn- és botránynak útján járnak: imádkozzanak a hitterjesztőkért, kik a legtávolabb országokban hirdetik Jézus evangéliumát, és kik közöl sokan vérökkel dicsőítik buzgalmukat; imádkozzanak az anyaszentegyház látható feje-, szentséges atyánkért, a püspökökért, kiket a Szentlélek rendelt kormányozni az anyaszentegyházat: és az egész kath. egyházért, hogy fölmagasztaltassék és megdicsőítettassék, a hitetlenség és tévelygés kiirtassék és eltöröltessék, a hit növekedjék és mindenütt elfogadtassék, és a népek közt a béke megtartassék. Sz. Pál apostol így ír a zsidókhoz: *Vigyázzatok, atyámfiai! hogy valamiképpen a gonosz hitetlenség valakinek közöletek szívét el ne fogja; hanem intsetek egymást mindennap, míg ma neveztetik:*

hogy meg ne keményíttessék valaki közöletek a bűnnek csalárdsága által.” És Sz. Jakab inti a híveket: *„hogy egymásért imádkozzanak.”*

IV. Ki a társaság tagjává lett, köteles mindennap egyszer egy Üdvözlét mondani Sz. Bernárdnak ezen szép imádságával együtt: *„Emlékezzél meg, oh legkegyesebb szűz”* (lásd a [20. lap.](#)); és a végén ezt az érzékeny fohászt is: *„Bűnösök menedéke, könyörögj érettünk”!* – Ajánlatik neki egyszersmind a társulatba lépésekor tett fogadásának gyakori ismétlése (lásd a [18. lap.](#)).

V. Igyekezzék minden tagtárs jelenlenni azon szent mise-áldozatnál, mely minden szombaton (*a Húsvét előtti szombatot kivéve*), a társasági sz. kép előtt Istennek följánlatik, a Boldogságos szűz szent és szeplőtelen szívének tiszteletére, a hitetlenek és bűnösök megtérítése végett. Szintúgy köteles minden tagtárs azon igyekezni, hogy a vasárnapokon este tartandó ájtatosságoknál megjelenhessék.

Ezen esteli ájtatosságok alkalmával rövid oktatást is nyernek a tagtársak a társulat célja, kötelességei és gyümölcsei felől. A szentbeszéd után, a jelenlevők imádságába ajánl a pap valakit különösen, p. o. egy beteget, hitetlent, vagy megátalkodott bűnöst, a nélkül azonban, hogy valakit megnevezne. Azután kitett Szentség előtt elmondatik a lorettói litánia, a hozzátartozó imádságokkal együtt, és imádkozik a gyülekezet azok megtérítéséért különösen, kik a társaság ájtatos emlékezetébe ajánlottak. Végre háromszor ismételtetik ezen érzékeny fohász:

V. Mária, bűnösök menedéke!

F. Könyörögj érettünk. –És a [31. lapon](#) egyik énekkel bevégeztetik az ájtatosság.

VI. Az itteni társulat főünnepé évenként decemb. 8-kán, Boldogasszony szeplőtelen fogantatása napján tartatik. A társulat egyéb ünnepnapjai a következők: Gyertyaszentelő- és Gyümölcstő-Boldogasszony napja, fájdalmas péntek, Nagyasszony és Kisasszony napja. Ezekén kívül a társaság ünnepeihez tartoznak még: a Kiskarácson, a Septuagesima előtti vasárnap, szent Pál fordulása és szent Magdolna napja. A tagtársak azért e napokat különösen megünneplik; főleg azon igyekeztvén, hogy gyónás és áldozás által megtisztítsák szívöket: mi a társulat főünnepén semmiképp el ne maradjon. Végre az évnek minden szombatja, különösen pedig minden hónapnak első szombatja, a Boldogságos szűz szent szívének tiszteletére van szentelve; s a tagtársak kötelesek e napokon a szent Szűzet különös buzgalommal és ájtatossággal tisztelni, s ezt a buzgó ájtatosságot magoknak jámbor szokássá tenni.

V. Társulatbai fölvétel

E társulatba minden katolikus keresztények fölvételnek, bármily korúak, neműek és honiak legyenek. – Ki a társulat tagjává kíván lenni, jelenti magát a társulat elnökénél; ez valamely társulati ünnepet, vagy legalább szombatot határoz neki, melyben meggyónik és áldozik (minthogy teljes búcsút nyer); ezután a társulati kép előtt leteszi fogadását, elmondván a VI. szám alatti szent fogadást. Azután a társulat könyvébe vagy maga írja, vagy más által íratja be kereszt- és vezetéknevét; mire a társulati előljárótól fölvételi bizonyítványt nyer, és búcsúkkal ellátott ércképet (Medaille), azon ajánlattal: hogy ezt az ércképet magával hordozza, s a rajta levő szent fohással szívét naponta többször vagy legalább is egyszer égbe emelje; imígy sóhajtván: *„Oh vétek nélkül fogantatott szűz Mária, könyörögj azokért, akikért hozzád folyamodunk!”*

VI. Szent fogadás a társaságba lépéskor

Oh dicsőséges szűz anya Mária, te bűnösök menedéke! íme itten, szent képed előtt ígérem és fogadom: miszerint ezután azon leszek, hogy szent és szeplőtelen szívedet mindenkor tiszteljem, üdvömet munkáljam, és hogy esedezésed által a hitnek fölélesztését a hitetlenek szívében, és a bűnösök megtérését eszközöljem. Egyesülök azért e jámbor társulatnak minden tagjaival, hogy a társulatnak engedett búcsúban és lelki kincsekben részesülhessek. Fogadd el, oh szeretetre méltó legszentebb szűz anya! könyörgésemet, és végy föl pártfogoltaid közé; lágyítsd meg a bűnösök és hitetlenek szíveit, és gyullaszd föl bennem és mindazokban, akik szent szívedet tisztelik, az isteni szeretetnek szent tüzet: hogy isteni Fiadnak, Krisztus Jézusnak hitét megismerjük, megtartsuk, nyíltan hirdessük és szerinte éljünk. Amen.

VII. Szent Bernárdnak imádsága, mellyel kiki naponta följajánlhatja magát a boldogságos szűz szent szívének

Emlékezzél meg, oh legkegyesebb szűz Mária! hogy még soha sem lehetett hallani, miszerint te valakit elhagytál volna, ki oltalmad alá futott, segítségédért esdeklött, közbenjárásodért könyörgött. Ezen bizodalomtól bátorítva, én is hozzád folyamodom, oh szüzek sz. Szüze; hozzád futok, oh anya: és előtted mint gyámoltalan bűnös zokogva térdelek. – Ne vesd meg esdeklő igéimet, te, az örök Igének sz. anyja; hanem hallgass, oh hallgass meg engem kegyelmesen, ki e siralom völgyéből bűnös szemeimet, s kezeimet hozzád emelve, sóhajtozom. Irgalmas anya és bűnösök menedéke! nyerd ki szent fiadtól nekem mindenek előtt az igaz hitbeni állhatatos megmaradást, – és életemnek tökéletes jobbulását. De nyerd ki ezen kegyelmeket azoknak is, kiket anyai kegyelmedbe mint hitetleneket és bűnösöket ajánlok és ajánlani fogok. Oh kegyes anya, oh bűnösök menedéke, könyörögj érettünk! *(Utána mondj el egy Üdvözetet.)*

VIII. Esteli ájtatosság minden vasárnapon

A rövid oktatás alkalmával a tagtársaknak ajánltatik az, kiért a társulat imádsága kikéretett; azután háromszor elénekeltetik a „Szent vagy, Uram! szent vagy;” áldás adatik a szentséggel, és elmondatik a következő:

Lorettói litánia

Uram, irgalmazz nekünk!
Krisztus, kegyelmezz nekünk!
Krisztus, hallgass minket!
Krisztus, hallgass meg minket!
Mennybeli Atya Isten, **Irgalmazz nekünk!**
Megváltó Fiú Isten,
Szentlélek Úr Isten,
Szent-Háromság egy Isten,
Szentséges szűz Mária, **Könyörögj érettünk!**
Istennek szent anyja,
Szüzeknek szent szüze,

Krisztusnak szent anyja,
Isteni kegyelemnek anyja,
Tisztaságos anya,
Makula nélkül való anya,
Szeplőtelen szűz anya,
Sérelem nélkül való anya,
Szerelmes anya,
Csodálatos anya,
Teremtőnknek anyja,
Üdvözítőnknek anyja,
Nagy okosságú szűz,
Tisztelendő szűz,
Dicsérendő szűz,
Nagy hatalmú szűz,
Kegyes és irgalmas szűz,
Tiszteletes edény,
Igazságnak tüköre,
Bölcsességnek széke,
Örömünknek oka,
Lelki edény,
Tiszteletre méltó edény,
Ájzatosságnak jeles edénye,
Titkos értelmű rózsza,
Dávidnak tornya,
Elefántcsontbóli torony,
Aranyház,
Új-szövetségnek szekrénye,
Mennyországnak ajtaja,
Hajnali csillag,
Betegek gyógyítója,
Bűnösök menedéke, (3-or ismételtetik.)
Szomorúak vigasztalója,
Keresztények segítsége,
Angyalok királynéja,
Patriárkák királynéja,
Próféták királynéja,
Apostolok királynéja,
Vértanúk királynéja,
Hitvallók királynéja,
Szüzek királynéja,
Minden szentek királynéja,
Magyarország pártfogója,
Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit,
– Kegyelmezz nekünk!
Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit,
– Hallgass meg minket!
Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit,
– Irgalmazz nekünk!
Krisztus, hallgass minket!
Krisztus, hallgass meg minket!

Uram, irgalmazz nekünk!
Krisztus, kegyelmezz nekünk!
Uram, irgalmazz nekünk!

Miatyánk és Üdvözlét.

V. Uram! hallgasd meg könyörgésemet.

F. És kiáltásom jusson elődbe.

Könyörögjünk.

Úristen, ki nekünk e csudálatos Oltáriszentségben kinszenvedésednek emlékezetét hagytad, engedd, kérünk, szent testednek és vérednek titkát úgy tisztelnünk, hogy megváltásodnak gyümölcsét szüntelen érezzük.

Oh mennyországnak dicsőséges királynéja, szentséges szűz Mária! tekints reánk irgalmas szemeiddel az egek magasságából, nézd kegyesen, mily rémületes ama szerencsétlenség, mellyel bennünket a hitetlenség és bűn fenyeget.

Örömet elismerjük ugyan, oh szent Szűz! hogy kisebbek mennyei Atyánknak minden büntető ostorai, mint vétkeinkért, háladatlanágunkért azokat megérdemeltük: de mégis fájdalomtól áthatott töredelmes szívvel anyai szeretetedhez bátorkodunk folyamodni, s hathatós közbenjárásodat leborulva kérjük. – Emlékezzél meg, oh jó anya! hogy szent Fiad keresztje alatt állván, a hitetlenség és bűn által elvesztett emberi-nemnek üdvösségéért könnyeidet a szent Fiad Jézus sebeiből folyó vérral összeelegyítetted. Emlékezzél meg, hogy ott, a Kálvárián, te az emberek anyjává rendelttél; mi gyarló emberek pedig neked Jánosban fiadul ajánlattunk: azért mi, mint gyermekek édes anyjokhoz, hozzád járulunk; emeld föl mellettünk hathatós szavadat az előtt, kinek kínjain te is szenvedtél, és ki által anyánkká rendelttél, – Krisztus Jézus előtt!

Kesergő szívvel elismerjük, hogy nagy azok száma, kik az Úr kegyelmeit félreismerik, anyaszentegyházunk törvényeit megvetik; és mindent, ami szent, lábbal taposnak; de vannak mégis sokan, kik szent Fiadat teljes szívökből, minden erejeből szeretik, hisznek neki, kik hitöket megtartják, és azt jó cselekedetekkel párosítván, neki híven szolgálnak. Mivel pedig te, oh Mária! valamint ezen jóknak, úgy ama szerencsétleneknek is anyja vagy: ne késsél ezekért magadat közbevetni; és közbenjárásod által a hitetlenek hinni, a bűnösök igazulni fognak. Biztosan reméljük ezt, oh sz. Szűz! mert még e földön élván is, a hozzád esdeklők kívánatait közbenjárásod által elősegítetted: annál inkább most, sz. Fiadnak jobbján, a szentek fölött fölmagasztaltatva, a kegyelem és irgalom trónja elé óhajtott sikerrel viheted könyörgésünket.

Mondd meg, oh szerelmetes Anya! mondd meg sz. Fiadnak, hogy mi mindnyájan, jók vagy rosszak, az ő haldokló szavai szerint, a te gyermekeid, és az ő választottai vagyunk: úgymint kikért sz. vérét ontotta, s a keresztfán a legrettebb halált szenvedte! Bizonyára foganatosak leendenek anyai kéréseid, pártoló könyörgéseid, ki szomorúak vigasztalója, keresztények segítsége s bűnösök menedéke vagy!

Oh Istennek sz. Fia, kegyes Jézus! ki sz. szűz anyádnak szeplőtelen szívét kegyelmednek teljével fölékesítetted, szeretetteddel megtöltötted, és minden erényekkel meggazdagítottad, engedd irgalmasan, hogy e sz. szív iránti tiszteletünk miatt napról napra a hitben és az írántadi sz. szeretetben gyarapodjunk, és e rövid élet után az örök boldogság örömeibe juthassunk, és ott téged, kit emitt valóságosan jelenlevőt mély alázattal imádunk, az Atyával és a Szent-Lélekkel szerethessünk és dicsóíthessünk örökön örökké. Amen.

Imádság egy vagy több ajánlottért

Még egyszer bátorkodunk szemeinket hozzád emelni, kegyes és irgalmas szűz anyánk! egy szerencsétlenért (több szerencsétlenekért). Lágyítsd meg annak hitetlen s gonoszságokba merült szívét közbenjárásoddal; öntsd belé a hit és keresztény élet malasztját, és éleszd föl azt szent szereteted tűzével. Vezérelj őt Jézushoz, és eszközöld ki neki azon kegyelmeket, melyekre az üdvösség elnyerésénél szüksége van. Segítsd kísérteteiben, légy menedéke üldözéseiben, és oltalma a veszedelmekben, főképp életének végső szükségében, halálának óráján, melytől egész örökkévalósága függ. Ennek is anyja vagy te! ez sem hallotta soha, hogy valakit elhagytál volna, ki oltalmad alá futott, segítségért könyörgött. Hadd érezze tehát e szerencsétlen is anyai szíved gyöngéd szeretetét, és Jézus Fiadnálí hathatós közbenjárásodat: hogy vele valaha az Istent mennyekben örökké dicsérhesse és dicsőíthesse. Amen.

Ezután mondatik egy Miatyánk, és egy Üdvözlét, és háromszor:

V. Mária! bűnösök menedéke.

F. Könyörögj érettünk!

Jézus isteni szíve és Mária szeplőtelen szíve dicsértessenek és dicsőíttessenek, most, és mindenkor az egész világon. Amen.

Ének

I. Oh! Mária, drága név

Oh! Mária, drága név,
Téged óhajt tiszta szív, Mária!
Midőn fülemben hallom
Máriát, szívből áldom, Mária!
Szívem örül,
Mert egyedül
Téged kíván dicsérni,
S szeretetedből élni, Mária!

Tej és méz foly szívemre,
Gerjed szeretetedre, Mária!
Nyelvem tiszteletedre
S Fiad dicséretére, Mária!
Oh Mária!
Jézus anyja,
Mert általad nyerhetnek
Bűnösök itt kegyelmet, Mária!

Aki téged nem szeret,
Üdvösséget nem nyerhet, Mária!
Téged illet dicséret,
És fiúi tisztelet, Mária!
Oh kegyes szűz,
Mindent elűzz,
Ami minket rútíthat,
S lelkünkben megmocsokíthat, Mária!

Mennyei titkos rózsa,
Híveknek pártfogója, Mária!
Elesteknek gyámola,
Bűnösöknek oltalma, Mária!
Oh Mária,
Oh szűz anya!
Esedezzel érettünk,
Légy mindenkor mellettünk, Mária!

II. Nyújtsd ki mennyből, oh szent anya, kezedet

Nyújtsd ki mennyből, oh szent anya, kezedet,
Hallgasd meg nagy szükségében hívedet,
Mária, Mária, Mária szűz anya!

Bűnösök menedékhelye most is vagy,
Ügyem pártold, mert esedezésem nagy,
Mária, Mária, Mária szűz anya!

Vétkeimnek rútságáért meg ne vess,
Szent Fiadnak kegyelmébe bevezess,
Mária, Mária, Mária szűz anya!

Oh Mária, nincs biztosabb gyámolom,
Isten előtt senki nagyobb szószólóm,
Mária, Mária, Mária szűz anya!

Szánd meg, kérlek, most az én esetemet,
Ne tekintse Fiad Jézus vétkeimet,
Mária, Mária, Mária szűz anya!

Dicsértessél mennyország királynéja,
Dicsértessél bűnösök hív oltalma,
Mária, Mária, Mária szűz anya!

III. Üdvözlégy életnek fája

Üdvözlégy életnek fája,
Oh Mária, üdvözlégy,
Gyermekidnek édes anyja!
Szüzek szüze áldott légy:
Menny és föld királynéja,
Bűnösök hív oltalma!

Pártfogásod itt kiterjed
Minden tisztelőidre;
Áradoznak lelki kincsek
Hitetlen- és bűnösre:
Ki bízvást folyamodik
Hozzád, s itt fohászkodik.

Jézus anyja, szűz Mária!
Ah, könyörögj érettünk;
Legyen oltárod zsámolya
Most s mindig menedékünk:
Térjenek itt hitlenek,
Jobbuljanak bűnösök.

Kik igazi bűnbánattal
Vétkeiket siratják,
Töredelmes gyónás által
Szívök sebeit mossák:
Érezzék nyugodalmát,
S vegyék mennyben jutalmát.

IV. Kegyes anyánk, ki dicsérhet

Kegyes anyánk, ki dicsérhet
Méltóképpen tégedet?
Oly biztosan mást kit kérhet,
Mint nagy kegyességedet?
Te vagy a mi kész segítőnk,
Kérjük pártfogásodat;
Te vagy a mi erősítőnk,
Gyámolítsd szolgálodat.

Boldog anya, alkotónkat
Magzatodnak nevezed,
És szerelmes Megváltónkat
Hordozta szűz kebeled.
Mindenható alkotónknál
Esedezzel érettünk;
És szerelmes Megváltónknál
Légy szószóló mellettünk.

Szűz maradtál anya levén;
Nincsen hozzád fogható:
Nagyra vitt, ily csudát tevén,
Téged a Mindenható.
Kérd fiadat, hogy gonoszság
Meg ne rontsa szívünket;
S hogy a hitbeni hanyagság
Ne fogyassza hitünket.

Malasztokkal tündöklöttek
Te szentséges képeid;
Vigasztalással megteltek
Esedező híveid.
Ah, szánjuk meg bűneinket
Kőkemény szíveinkből,
Sirassuk meg vétkeinket
Hívságos szemeinkből.

Sok bűnhődők magasztalták
Kegyes segedelmedet,
Sok haldoklók tapasztalták
Anyai kegyelmedet;
A test-, ördög- és világnak
Tompítsad meg nyilait,
Holtunk után mennyországnak
Nyisd meg boldog ajtait.

XI. A társulat lelki gyümölcsei

Nem létezett soha jámbor társulat, mely oly gyorsan terjedett és gazdagon gyümölcsözött volna, mint az, mely Mária szentséges szívéről neveztetik. Nem lesz azért érdektelen, ezen kitűnő gyümölcsökből egy-kettőt itt rövideden előterjeszteni.

I.

A francia hadseregnek egy kapitánya 1830-ban azon hadnál szolgált, mely Algirt elfoglalta, s veszélyesen megsebesített. Gyógyítás végett Franciaországba hozatván, Párizsban tartózkodott. Ezen hős tiszt, kinek mellét négy rendjel díszesíté, még nem volt megkeresztelve, jóllehet már éltének 44-ik évét élte. Az 1793-iki németalföldi táborozás folytában egy sátor alatt születvén, jól emlékezett arról, hogy tíz-tizenkét esztendő korában gyakran hallotta, miképp édes anyja atyjának monda, hogy meg kellene őt kereszteltetni, miután az születésekor elmulasztatott; de hogy ez mindig azt felelé: „Nem érdemes azzal vesződni; ha majd egykor felnőtt, legjobban fog maga magának tetszése szerint vallást választhatni.” Részint a táborban, részint pedig egy királyi katona-iskolában növekedvén föl, éppen nem nyert vallásos nevelést; és ha némelykor eszébe jutott is, hogy meg kellene magát kereszteltetnie, még sem törődött igen vele. Azon fölül nem nyert zajos élete mellett magának időt arra. Midőn néhány hónapig Párizsban mulatott, ismét eszébe jutott a keresztség szentsége. De minden keresztény oktatás és érzelem nélkül, nem látott a keresztségben mást, mint oly formáságot, melynek a polgári életben néha hasznát vehetni. Értesítette mégis szándokáról a nancyi püspököt, gróf Janson Forbint, és ez őt az 1837-diki július hónapban a

Győzedelmi Boldogasszony plébánosához küldé. Midőn ez őt a hitbeni oktatás szükségességéről és a keresztség által fölvállalandó kötelességekről igyekezett meggyőzni, elégedetlenül távozott el tőle; s kétségkívül meg nem kereszteltette volna magát, ha az isteni irgalmasság különös módon nem mutatkozik vala rajta.

A szeptember 3-kára esett vasárnapon, este nyolc óra felé éppen azon szempillanatban, midőn a plébános a szónokszékre lépett, a Győzedelmi Boldogasszony temploma mellett ment el ezen tiszt, és láta két asszonyt bemenni a templomba. Kíváncsiságból utánuk menvén, a Boldogságos szűz szent szívének oltára elibe jutott. A szónok éppen Szent Ágoston ifjúságát beszélte el, Hippo és Karthágó városokról is emlékezvén. E nevek ismeretesek voltak előtte; minthogy éppen Algírból tért vissza. Midőn Szent Ágostonnak Rómábai utazása felől lőn szó, kapitányunk megkettőzteti figyelmét; mert részt vett az olaszországi hadjáratban. A beszéd végén, kérte a plébános a jelenlevőket, hogy különösen azért imádkoznának, kinek közöttük leginkább van szüksége a megtérés kegyelmére. S e körülmény igen mélyen hatott a hallottak és látottak által már megindított kapitányra. Térdre borult, és imádkozott, életében tán először. Halljuk azonban, mint beszélte el ő maga az isteni kegyelem munkálkodását a nevezett plébánosnak: „Plébános úr! mondá ő, én tegnap este önnek templomában jelen voltam az isteni-tiszteleten. Midőn fél nyolcra a templomtéren jártam, láték két asszonyt bemenni a templomba. Azt gondolván, hogy nincs oly későn isteni-tisztelet, tudni akartam, mi dolguk van nekik ottan. Csupa kíváncsiságból tértem tehát be a templomba, éppen azon szempillanatban, melyben kegyed a szónokszékre lépett, hogy Szent Ágoston megtéréséről prédikáljon. Szólt kegyed Hippo- és Karthágóról. E városok az afrikai partokon feküdtek; hallottam felőlök Algírban beszélni. Kegyed beszéde e miatt nagyon érdekelt. És midőn kegyed folytatólag elbeszélte, miképp utazott Szent Ágoston Olaszországba, gondolám magamban: Majd meglátom, volt-e ő oly városokban, melyeket én ismerek. Mert én atyámmal minden olaszországi táborozásban részt vettem, katona lévén már 14 éves koromban. Rómában sokszor voltam, és Mailandban hosszas ideig laktam. Kegyed Szent Ambrust említé; én láttam sírját, és a legnagyobb részvétellel hallgattam kegyedet róla beszélni. Min pedig leginkább csudálkoztam, az, hogy Szent Ágoston, minekutána megtérvén, a keresztség fölvételéhez készült, Cassiba vonult vissza penitenciatartás és imádkozás végett. Cassi egy kis falu Mailandhoz közel, tömve korcsmákkal, hova vasárnaponként mulatni járnak a mailandiak. Gondolám magamban: ah! Cassit ismerem én; gyakrabban voltam ott, magamat mulatandó. De tüstént azon gondolatra is jöttem: Szent Ágoston azért ment oda, hogy penitenciát tartson, és a keresztség szentségének méltó fölvételéhez készüljön; és én – azért mentem oda, hogy szenvedélyeimet kielégítsem. Én nem vagyok megkeresztelve, nem vagyok keresztény. Eszembe jutott most azon ezer veszély, melyeknek a csatatéren ki valék téve, s hogy mi leendett belőlem, ha keresztség nélkül elhaltam volna. A rettegés és szorongatás veritéke lepte el homlokomat, és annyira elmélyedtem gondolatimba, hogy egy ideig mit sem hallottam a predikációból. Miután föleszméltem, nagy figyelemmel hallgattam arra, mit kegyed Szent Ágostonnak keresztelése utáni életéről mondott. Erről még eddigelé nem is gondolkodtam. Midőn kegyed a közimádságba azt ajánlá, kinek az leginkább szükséges, azonnal azt gondolám: ez nekem szól, ez engem illet. Letérdeltem, és teljes szívemből imádkoztam, hogy méltasson Isten a keresztség kegyelmére; meg is ígértem és fogadtam, hogy oly keresztény fogok lenni, milyen Ágoston volt. – Éppen akkor várt reám néhány jó barátom a Palais Royalban, hol egy víg estét szándékoztunk tölteni. Éppen oda siettem, midőn a templomba jöttem. De most már nem volt kedvem társaimhoz mulatni menni. E helyett szállásomra mentem, és lefeküdtem. De előbbi gondolataim szüntelen előttem lebegtek; és örvendek, hogy kegyed akkor, mikor a keresztséget kértem, oktatás nélkül, föltétlenül meg nem keresztelt; mert akkor nem tudtam, mit tesz kereszténynek lenni. Most, midőn megfontoltam, átlátom, hogy le kell mondanom

rossz szokásaimról, és meg kell szenvedélyeimet zaboláznom, hogy jó keresztény lehessen. És meg fogom azt tenni, mert oly keresztény akarok lenni, milyen Szent Ágoston volt.”

Ezek után könnyen átlátta kapitányunk azt, hogy szükségképpen oktatást kell vennie a hitbeli igazságokban; miért is szorgalmasan olvasott ájtatos könyveket, és szeptember 4-től 17-ig, naponként egy órát töltött a plébánosnál, beszélgetve vele azok felől. Minekutána pedig elegendő tudománnyal bírt már, megkereszteltetett, és e szentségnek fölvétele után így szólt a plébános úrhoz: „Oh kedves lelki-atyám! mily szerencsésé tett kegyed engem. Én most keresztény, és Isten fia vagyok!”

A következő nap még sokkal szerencsésebb volt a megkereszteltre nézve. Vasárnap, szeptember 18-kán részesült azon kegyelemben, hogy először járulhatott az Úr asztalához. Ugyanakkor meg is béráltatott. Szeptember 21-kén búcsút vett tőlünk, és más nap elutazott.

II.

Ugyanazon nap és ugyanazon órában, melyben kapitányunk belépett a templomba, sétált egy 55 éves orvos, ki foglalatosságai miatt Párizsban tartózkodott, a Győzedelmi Boldogasszony templomának piacán; és látván, hogy nyitva a templom, bement, azt megnézendő. Éppen akkor kezdődött a predikáció Szent Ágoston megtéréséről. Orvosunk figyelmeztetett, és mélyen megilletődött. Gondolta magában: „Még keresztlehet engedelmet kegyelemnek Ágoston, és katolikussá lett; híven teljesít ezen szent vallás minden kötelességeit, és éppen abban találta mind haláláig boldogságát; szerezvén egyszersmind magának oly dicsőséget, mely annyi évszázad után is teljes fényben ragyog: és én, ki e hitben születtem, és neveltetem, én azt már 38 év óta megtagadtam; és mindeddig utálatos rabja voltam állati szenvedélyeimnek, melyek soha nyugodni nem engedtek, a nélkül, hogy mind e mellett kielégíthettem volna őket. Nem kell-e pirulnom ily állapotom fölött? és még boldog nem vagyok.” Ezen gondolat annyira hatott rá, hogy mindjárt predikáció után kiment a templomból, valahol szórakozást keresendő magának. De nem talált; Isten kegyelme úgy szólva még erősebben ostromolta őt. Ide s tova járt; de meg nem szabadulhatott azon üdvös gondolatától. Végre arra tökélté magát, hogy másnap meglátogat engem, kitarandó előttem szívét. Jött, és mélyen megindulva így szól ott, hozzám: „Ah, plébános uram! kegyed maga előtt egy oly embert lát most, ki Istentől, hitéről megfejtkezett, és 38 esztendő óta szenvedélyeinek utálatos rabja volt; oly embert lát kegyed, ki kétségbe esik, és bizonyosan örökre elvesz, ha magára hagyatik. Nyújtsa azért kegyed szeretettel segédkezet, és ne hagyjon magamra.” Ezután körülményesen elbeszélte mindazt, mi történt belsejében a meghallgatott predikáció óta. Csak Isten iránti bizodalmat kellett ezen orvosban ébresztenem, hogy teljesen megtérjen. És Isten meg is adta szent kegyelmét hozzá. A töredelmes bűnös meggyőnt, és nyugodt lőn.

III.

B. J. ügyvéd vala Déli-Franciaország egyik nagyobb városában, és 32 éves. Ifjúságában keresztény nevelést nyert. Tizenöt esztendőskorában a bölcsészeti tanulása végett egyik főiskolába küldetvén, egy hitetlen és istentagadó professzornak jutott kezébe. Ily tanító által ész- és szívben megrontva, elveszté hitét és erkölcsösségét, istentagadóvá lőn, s kevélységének és buja gerjedelmeinek rabjává, annyira, hogy azok már tizenhét évig uralkodtak rajta. Jóllehet szívének minden kéjvágát kielégíté, még sem volt boldog; nehéz próbák súlyosodtak össze feje fölött, és már tíz év óta az öngyilkolás szörnyű gondolatával bajlódott. Ez volt lelki állapota, midőn foglalatosságai miatt október elején Párizsba kellett utaznia. Míg Párizsban lakott, aláztatott meg kevélysége, és győztetett meg kicsapongási vágya. Éppen Párizsban egyik végső szélén fekvő lakába sietett, midőn őt, ki még életében soha senkinek sem engedett semmiben, a Győzedelmi Boldogasszony temploma körül egy hatalmasabb kéz tiltott vágyai tárgyának elbocsátására kényszeríté. Ezen kényszerítés annyira

fölizgatá kevélységét, hogy egész valóját a böszültség oly neme foglalá el, mely bosszúvágy által dühösséig gyullasztva, könnyek, zokogás és nagy reszketés által mutatkozott. Átlátván, hogy ily állapotban lakását lehetlen elérnie, hely után kívánczozott, hol nyugalma ismét visszanyerhetné. Este hat órakor történt ez, és ő, a *Győzedelmi Boldogasszony* temploma előtt állott. Ebbe ment tehát be; s mivel senkit sem talált benne, belebb ment: míg jobbra fordulván, a Boldogságos Szűz szent szívének kápolnájába jutott. Itt az oltár ellenében egy padra vetette magát, a nélkül, hogy fölhevültében valamit észrevett volna.

A helyett, hogy óhajta szerint lecsillapult volna indulatossága, még inkább nőtt. Böszültsége a legmagasb fokra hágott, és annyira tört ki belőle, hogy szenvedései miatt Istent okozta, azt az Istent, kinek létét tagadta. Többször emelte a böszült ég felé öklét e rémületes káromlással: „Oh! ha igaz, hogy te élsz, miért vagyok én oly szerencsétlen? Győzz meg engem létezésedről! Fölhívlak annak bebizonyítására!” Elbágyadtan, más helyzetbe akarta magát tenni, midőn a Boldogságos Szűz feje szobra szemébe tűnt. Reá nézett, és haragjában azt mondta: „És te, kit a szerencsétlenek vigasztalójának mondanak, szerezz nekem könnyebbülést, ha valamit tehetsz.” Jóllehet e szók inkább megbántást, mint sem imádságot foglaltak magokban, mégis kegyesen fogadtattak az irgalmasság szent anyjától. A szerencsétlen istenkáromló a bűnösök szószólójának szemei előtt, azon kápolnában ült, melyből a napnak minden órájában annyi buzgó fohász és könyörgés emelkedik föl a szent szűznek leggyöngédebb szívéhez, hogy irgalomra indíttassék főképp legszerencsétlenebb fiai iránt. Alig mondá ki azon szókat, azonnal könnyítve érzé kedélyét. De csakhamar megújult böszültségi rohama. Ismételve fordult a szent szűzhez ezen fohással: „Oh szerencsétlenek vigasztalója, könyörülj rajtam; vigasztalj meg engem, és könnyíts terhemen!” És rögtön hosszabban tartó s nagyobb könnyebbséget érzett.

Midőn haza érkezett, kályháján egy könyvet talált: „Jézus követéséről.” Az első pillanatra, melyet a nyitott könyvbe vetett, e szókat olvasá: „Az ember azáltal büntettetik, ami által legtöbbet vétkezett.” E mondás meghatá őt; elismerte igaz voltát, és magára alkalmazta. Továbbá ezeket olvasá: „Igaz szívbeli békességet csak akkor talál az ember, ha szenvedélyeinek ellentáll; de nem akkor, ha magát azoknak rabjává teszi.” És másutt: „Fiam! ne kövesd rendetlen kívánságaidat, hanem mondj le önakaratodról. Keresd örömedet az Úrban, és ő megadja azt neked, amit szíved kíván.” – „Ah, mondá ő, ez igaz; én mindig a szerencsét kerestem, és még sem találtam meg azt soha: és még most sem tudom, miben áll a szívnek békessége.” – Ezen elmélkedés szokatlanul megszorította őt. Vigasztalást keresendő, s remélvén, hogy fog találni, a Győzedelmi Boldogasszony templomába ment; elmélkedett ott eltelt életéről, és imádkozott. Ezt 8–10 napig tette; s mindenkor megvigasztalva hagyta el a templomot.

Lelkiismerete megmondá, mit kell tennie: s ő eltökélé magát, hogy igaz keresztény akar lenni. De az első szükséges lépés, a *gyónás*, nagy akadályra talált kevélységében. Csaknem egy egész hónapig viaskodott önmagával, míg végre január 25-kén, Pálfordulás napján meggyónt. Ezen szempillantástól fogva jámbor és buzgó kereszténnyé lett.

IV.

Dezsér, egy 30 éves férfiú, az úgynevezett bölcsészet által megrontva, s tévről-tévre űzve, mindenek fölött utálta a katolikus religiót, és engesztelhetlen gyűlölettel viseltetett szolgálai iránt. Jóllehet tüdővészben sínlödvén, halálához közelgetett, mégis istenkáromlások közt folyvást mindent visszautasított, mit jámbor, és általa gyöngédeden szeretett húga elkövetett, hogy őt a vallás útjára visszavezesse.

Ezen szomorú állapotban egy jámbor asszonyosság azon gondolatra jött, hogy a hitetlent a főtársulat imádságába ajánlja, s hogy annál bizonyosabban megnyerje részére a szent Szűz pártfogását, fölvétette őt tagul június 17-kén 1837-ben.

Jövő vasárnapon megtörténtek érette a nyilvános imádságok, hétfőn pedig följánltatott szinte érette több szentáldozás. E napon este 7 órakor meglátogatta őt orvosa, egy keresztény érzelmű derék férfi, s kereken megmondá neki, hogy éltehez már éppen nincs remény, és hozzátéve: „Barátom! az örök boldogság ajánltatik önnek. Ha ön meg akarja azt érdemelni, van még ideje.” A nélkül, hogy képének csak egy vonását is megváltoztatta volna, erős hangon azt viszonzá Dezsér: „Nem hiszem, hogy van Isten.” Az orvos meg nem hagyta magát ez által zavartatni, és ismételte biztatását; de a beteg elfordult tőle, s úgy tette magát, mintha nem hallaná őt.

Az orvosnak eltávozta után, azt mondá az irgalmas nénikének, aki őt ápolta: „Oh mennyire utálok már ezt az orvost! Többször beszél nekem a vallásról; és ha mondom is neki, hogy eluntam már azt, még sem akar elhallgatni.” A jó nénike erre azt felelé: „De barátom! mi lesz önből, ha van Isten? Nincs ember, ki ő előtte tiszta volna.” – Dezsér rá nézett a nénikére, és gondolkodott egy kevéssé. Egyszerre szokatlan hangon fölkiált, hogy ő hiszi Jézus istenségét; és hogy híjjanak neki azonnal, mert másképp későn leend, papot; és pedig azt, aki iránt betegsége folytában legtöbb gyűlöletet mutatott. Gyónása *egy óránál tovább* tartott. – Dezsér ez időtől fogva egészen más emberré vált. Az Istenről megfeledkezett, régi szenvedélyes bűnöséből egészen új, tanulékony, szelíd és Istenben bízó keresztény lett. A szent áldozásban már igen-igen kívánt részesülni: „Mikor, mondá, veendem szerelmes Istenemet?” A szeretet, bűnbánat, hála és Isten iránti bizalom ezen indulatiban állhatatosan megmaradt mind haláláig, mely megtérése után csak több napok után történt meg.

V.

N. asszonyság, ki Párizs városában a bonne nouvelle-i plébániához tartozott, igen beteg volt, és pedig nem csak testére, hanem lelkére nézve is. Egy erényteljes és gondos irgalmas nénikének gondviselésére bízva, minden kérés és intés dacára sem akart Istennel semmiképp kibékülni. A jó néniké látván azt, hogy kérelmével, intéseivel semmire sem mehet, azt tévé, mit egész Párizs tesz; folyamodott tudniillik a győzelemről nevezett Boldogasszonyhoz, és a társulat imádságáért könyörgött.

September 23-kán ajánlottuk őt. Imádkoztunk: és a szent Szűz meghallgatta könyörgésünket. Következő éjszakán ő, ki előbb Istenről és irgalmasságáról mit sem akart hallani, ki megtiltotta a körötte levőknek, hogy vele arról ne beszéljenek, egyszerre bánatot érzett belsejében, és Isten iránti szeretetet. Hathatósan felindítva ez által, így szóla magában: „Oh, én föl akarok kelni, s elmenni Atyámhoz, hogy mondjam neki: Atyám, jó és irgalmas Istenem! én vétkeztem, és nem vagyok méltó, hogy gyermekednek neveztessem. Ah nézd kegyesen bánatos szívemet, és adj bocsánatot, melyért szereteted által könyörgök.” Október elsején plébánosa után kívánczozott, meggyónt és megáldozott, és holtaiglan kimondhatatlan béketűréssel és Isten iránti bizalommal szenvedte a legnagyobb fájdalmakat.

VI.

Több esztendő előtt Párizsban egy asszony lakott, ki egészen csak a világnak élt és örömeinek. Ezen könnyelmű életmód megfojtott benne minden vallási érzelmet, és jó hírének-nevének is ártott. Akármit mondott neki istenfélő jámbor férje, csak azt felelé: „Hiába beszélsz te nekem, én Istent nem hiszek.”

Ezalatt értésére esett a jámbor férjnek a társulat keletkezése; tag lett, és könyörgött, imádkoznának feleségéért. De az imádság is siker nélkül maradt; Isten a jámbor férj hitét és bizodalmát akarta próbára tenni. Ő azonban állhatatos maradt, és kéretett bennünket, vennők föl feleségét is tagnak; a mindennapi imádságot ő fogja érette elvégezni. Mi engedtünk jámbor kívánságának, és egy szombaton beírtuk feleségét tagtársnak, és jövő vasárnap újra följánltottuk érette a közös imádságot.

Hétfőn rá sírva kért ezen asszonyság férjétől engedelmet eddigi viseletéért, és mondá, hogy Isten fölnyitá szemeit, és megmutatá neki szomorú lelki állapotát; fogadta is, hogy meg akar térni: – s még aztap ki is békült Istennel a szentgyónás által.

Dicsőség, szeretet és magasztalás legyen azért Máriának, az irgalomteljes szűz anyának.

VII.

Az 1839-ik évi szeptember elején egy fiatal személy közel volt már utolsó órájához, mindazáltal mit sem akart a gyónásról tudni. Minden ez iránti kérelemre annyira megfélemllett, hogy nem volt már szabad papot hozzá bebocsátani; mivel az ilyennek jelenléte nagyobbítá a lázt, és súlyosította állapotát. Így meghalt volna, a nélkül, hogy Istennel kibékülendett.

Egy jámbor ájtatos szomszédnéja, e végső ínségben, a nélkül, hogy valakinek szólott volna, elment a Győzedelmi Boldogasszony templomába, ajánlandó a szerencsétlent Mária szent szívének pártfogásába, és szentmisét szolgáltatandó. Szeretete azonnal meg lőn jutalmazva. Mikor a szentmise kezdődött, papot kívánt a beteg, meggyónt, és a legnagyobb ájtatossággal és örömmel vette magához Jézusnak szent testét.

VIII.

Ratisbonne Alfonz csudálatos megtérésének története.¹

1. Családja és neveltetése, hitetlen gondolkodásmódja, pap bátyja, s az anyaszentegyház iránti gyűlölsége.

Ratisbonne Alfonz született 1814-ik évben május 1-ső napján. Szülői Strassburgban nagykereskedők voltak: vagyonuk- és jótéteményeikért köztiszteltben állottak; utódai levén ama néhány század előtt Alsatiában meglepedett Ratisbonne nevű legnagyobb kereskedőknek.

Atyja korán, anyja még korábban holt meg. Jelenleg e család csak öt férfi-, és három nőtestvérből áll, kik mindnyájan zsidók; kivéven Tódort, ki 1825-dik évben katolikus lett, később mint fölszentelt pap Strassburgban sok jót tett; s most Párizsban, mint tudós férfiú, egyik legbuzgóbb tagja a szűz Mária szent szívéről nevezett társulatnak.

Alfonz a strassburgi királyi iskolában kezdett tanulni; hol önvallomása szerint megromlott szívé lett inkább, mintsem elméjét kimívelte volna. Itt az ifjú keresztények között neveltetett, kik szinte oly langyosak voltak minden vallásos tárgyak iránt, mint ő; azért sem vonzódást, sem idegenkedést nem érzett keblében a kereszténység iránt; és csak akkor kezdett ifjú létére gyűlölséget, bosszonkodást forralni szívében a papság és katolikusok ellen, kiket különféle gúnyos névvel nevezett, mikor testvérbátyja katolikus kereszténnyé lett.

A strassburgi iskolából egy protestáns nevelő-intézetbe adatott, hol a németországi jelesebb házak gyermekeivel neveltetett; inkább párizsi divat szerint, mint jó erkölcsökre ügyelve. – Itt tanult ő igazán kényére élni; s azért a tudományokkal keveset gondolt. Itt nyert ő érdem nélkül tudósi koszorút, s ehhez később Párizsban ügyészi oklevelet; hol a legpompásabb és legdúsabb körülményekben, a vigyázatlan ifjúságnak mindennemű örömeit megízlelte.

Alfonz csak név szerint volt zsidó: ő vallástalan volt; mert még az egy Istent sem hitte. A fölvilágosodott vallástalanok módjára gondolkozván, minden különböző vallást

¹ Ezen valódi történetet egész Európában több, leghitelesebb kútfőből szerkesztett könyvek, és majd minden hírlapok magasztalva említék. Bővebben olvashatni róla a „Religio és Nevelés” egyházi folyóiratnak 1842. II. félévi 41., 125., 250. stb. lapjain.

egybeolvasztani igyekezett, melyben mindenki azt gondolhatná és cselekedhetné, ami neki tetszik.

Ezen istentelen gondolatát nem titkolta ő el; hanem azon volt, hogy ahol csak lehet, árthasson a kereszténységnek; Tódor bátyjára legbővebben öntvén ki mérges epéjét.

1841-ben Alfonz egy kellemetes nővel, közeli rokonával, jegybe lépett. Eljegyeztetése óta sokszor gyönyörűséges gondolatokba merült, és csak akkor háborodott föl, midőn az érette szünetlen esedező testvérére gondolt.

2. Nápolyi s római útja. Folytatott gúnyolódásai.

Alfonz menyasszonyát az orvosok még igen gyöngének találván az összekelésre, azért a vőlegénynek egy nagy kéjutazást tanácsoltak, melyről visszatérte után, ünnepeztetnék a házasság. – Könnyzáró közt vett ő búcsút menyasszonyától, szeretett testvéreitől és számosabb ifjú barátitól; és Marseille-be indult: honnan gőzhajón Nápolyba, innen Palermóba, Szicília fővárosába szándékozott vitorlázni. Konstantinápolyt is vágyódott megtekinteni; honnan a jövő kikeletre honába vissza akart térni. – De az ember szándékát Isten intézi.

A pompás Nápolyba megérkezvén, számtalan ritkaságait megtekintette; sok jegyzést írt naplókönyvébe: fő figyelmét a papságra fordította, s ezeket bosszús szívvel mindenkor a leggúnyosabban rőtta meg. „Jaj! minő istentelenségeket írtam én naplókönyvembe;” így sóhajt föl önmaga megtéréséről írt soraiban. „Ezt csak azért említem, úgymond, hogy nyilvánítsam, mily alacsony lelkű voltam én akkor.” Egy hónapi itt mulatás után Palermóba szándékozott utazni; az indulásra már minden készen volt: egyedül csak egy láthatlan kéz tartóztatta útjában, mint vallja ő maga; s ez őt postakocsin Rómába utasította, hova ő menni éppen nem akart.

Alfonz Rómába 1842. eszt. január 5-kén érkezett meg. E világszerte híres és pompás város minden emlékeivel, szépműveivel és régiségeivel együtt sem tett rá benyomást. – Bussieres Gusztáv ifjú barátjára talált itt; ki protestáns lévén, iparkodott őt kereszténnyé tenni: de Alfonz ennek minden beszédére csak gúnyolódó szavakkal válaszolt; és végre határozottan kimondotta, hogy ő soha zsidó hitét meg nem változtatja. – A nem legcsinosabb városrész miatt pedig, hol a zsidók laknak, még jobban fölbosszonkodott a katolikus keresztényekre: és már föl is tette magában, hogy január 17-én Rómát elhagyandja.

De ígérete szerint, habár vonakodva is, még Bussieres Tódor báró urat, ki előbb protestáns lévén, most buzgó katolikus, meglátogatni tartozott. – A látogatási nap január 15-dike volt.

Az imént említett Tódor úr az ő vendégét egy csinos, szalagon függő ércképecskével ajándékozta meg, mely a boldogságos Szűznek képe volt. Kacagás és csípős szavak közt hagyta ezt Alfonz nyaka körül függeszteni; de megígérte mégis, hogy Szent Bernárd imádságát: „Emlékezzél, oh legkegyesebb szűz Mária” stb., leírandja; ezen fölül január 16-kán rá hagyta magát beszélni, hogy még nyolc napot Romában töltend: ezen új barátjával Rómának ritkaságait jobban megtekintendő és sétakocsizást teendő.

Bussieres Tódor úrnak is süketlenekké lettek térítési eszközei. Alfonz még a legszentebb tárgyról beszédet is kacagva hallgatta.

Az óriási, és a világ remekművei közé számított nagy templomnak megtekintése őt éppen nem érdekelte: a keresztény hitet babonás ábrándozásnak tartotta; végre gúnyos beszédei közt kerekén kimondotta, hogy rá nézve minden térítési igyekezet füstbe menend, és hogy ő most tán még inkább zsidó, mint volt valaha. – Azonban Bussieres Tódor úr semmit sem hagyott föl buzgólkodásával, és megtett mindent, ezen ifjúnak megtérítése végett. Imádkozott érte gyermekeivel együtt, és De la Ferronais gróf kedves barátjának imádságaiba is ajánlotta; ki előbb Franciaországnak minisztere lévén, több év óta Rómában lakott, hol példás életével

mindenkit buzdított. Imádkozott érte Párizsban levő pap testvére is, és már egy év előtt őtet a boldogságos Szűznek szent szívéről nevezett társulat tagjainak imádságaiba ajánlotta.

3. Megtérése.

Bekövetkezett január 20-dika. Alfonz több nap óta megmagyarázhatlan békétlenséggel mondotta el Szent Bernárd imádságát. Szeme előtt volt mindig a szent kereszt is, melyet 19-ik és 20-ik közti éjelen álmában látott, mire ijedten ébredett föl. Mégis azt mondja irományában: „Hogy ha nekem reggel, (január 20-ikán,) valaki azt mondotta volna: mint zsidó keltél föl ágyadból, és mint keresztény fogsz lenyugodni, én azon embert a legesztelenebbnek tartottam volna.” És valóban a keresztény hit iránti vonzódása most is csak olyan volt, mint előbb; ő Gusztáv barátjával most is mindegyre csak pajzánkodott. – Reggeli 11 órakor kávéházba ment, országos dolgokról, művészetekről, vadászatról, esti mulatságokról, és jövődő menyegzőjének pompájáról beszélgetett protestáns barátival. – Déli 12 órakor fölkel, Bussieres Tódor báró úr kocsijába lépett, és egy sétautat tett.

Kinek jutott volna eszébe azt gondolni, hogy ily gondolkozásmóddal, Isten kegyelme által Alfonz egy negyedóra múlva a legfölvilágosodottabb katolikus leendő; ki vérét és életét is kész a katolika hitért föláldozni, kész megválni a zsidóktól és minden barátitól, sőt még legkedvesebb menyasszonyától is örökös búcsút venni, hogy egyedül Jézus Krisztust szerethesse? – És pedig ez így történt!

Délután mintegy másodfél órakor Alfonz Bussieres Tódor úr társaságában a Szent-andrási szerzetesek kis templomába ment, hol De la Ferronais, csak imént elhunyt grófnak temetésére készültek tételtek. Bussieres úr egy pillanatra a sekrestyébe ment, hogy ott a halottas isteniszolgálatról rendelkezék. – Tétovázva tekintgetett körül e templomban Alfonz, és semmi sem vonta magára figyelmét. – De lássuk most az Istennek nagy kegyelmét! Csodálatosan megjelent neki a boldogságos szűz Mária; mely rendkívüli látványt elsőben is egy papnak térden állva imígy beszélt el:

„Alig voltam néhány pillanatig a templomban, midőn rögtön megmagyarázhatlan nyughatatlanság lepott meg. Fölpillantottam; szemeim elől az egész épület elenyészett. Egyedül egy (a bemenetnél balról álló, Rafael főangyal tiszteletére szentelt) kápolna, tündöklött teljes fényben; s a fény sugarok közepén megjelent az oltáron, nagy, fényes, szeretetre legméltóbb fonségében, a Boldogságos szűz Mária, éppen oly alakban, mint emlékércképecskéken van ábrázolva. Ellenállhatlan erő vonzott engem közelébe. A szent Szűz kezével intett, hogy térdepeljek le; s mintha mondotta volna: „Így van jól.” Ő velem nem beszélt, azonban mégis mindent jól értettem.”

Alfonz ezen vallomást főtisztelendő P. Billefort Jézus társasági pap és Bussieres Tódor úr előtt tette; s azóta ugyanezen vallomását sok baráti és tudósok előtt ismételte. Mely igazán mondta: „hogy ő mindent megértett.” Rögtön megtudta, hogy megtérésére kegyelmet De la Ferronais gróf és a Boldogságos szűznek szent szívéről nevezett társulati tagok esedezésére nyert; megismerte, hogy ő, ki csak előbb egy fél órával a gúnyolódok-, és a világ fölvilágosodott fiainak sorába tartozott, a feneketlen örvénynek sötétségében tévelygett, honnan csak imént emeltetett ki a világosságra; megsiratta minden rossz tetteit; megvallotta, hogy a Jézus által szerzett katolika egyház egyedül igaz és egyedül üdvözítő. A csodálatos jelenés után rögtön tudta a katolika egyháznak minden igazságait; pedig soha kezében hitről szóló könyv nem volt, a bibliát soha nem forgatta. Megismerte a protestánsoknak, és minden hittől szakadottaknak alaptalan létöket. És amit most megismert, azt oly világosan vitatta tudósok és tudatlanok, katolikusok és protestánsok előtt, hogy mindnyájan álmélkodnának; sok protestáns meg is tért miatta. – Mint az ifjú üldözö Saulus, Jézusnak megjelenésére, hitlenségéből kigyógyult: úgy lett a 28 éves Ratisbonne Alfonz is a Bold. szűznek megjelenésére, a gúnyolódó zsidóból a legbuzgóbb és legalázatosabb katolikus

kereszténnyé. Néhány nap múlva, január 31-ikén, megkereszteltetett, megbérmáltatott, és az Úr asztalához járult tömérdek nép jelenlétében. Midőn az Oltáriszentséget magához vevé, a kegyelem szerezte benső öröme miatt az ájulásig lankadt volt.

A szűz anya iránti szeretetből Mária-Alfonznak kívánt neveztetni. – Alfonz megtérése óta állhatatos maradt, és miután a szentséges atyának áldását megkapta volna, Rómából Párizsba sietett, Tódor testvérehez: hol n. tiszt. Desgenettes plébános úrnak kérésére, megtérésének történetét írásba foglalva, Párizsban igaz megtérésének emlékéül egy kis templomot építtetett a Boldogságos szűz szentséges szeplőtelen szívének tiszteletére, s meg nem szűnik naponként minden jóért buzogni. – Híven megemlékezett menyasszonyának tett ígéretére is, és kész vala összekelni vele, ha ő is kereszténnyé lett volna; mert egyébiránt, úgymond, a katolika egyház keresztény férjet zsidó nővel nem párosít. Óhajta nem sikerülvén, elhatározta magában, a megtérés pillanatában nyert kegyelem szerint, egyedül Jézus Krisztusnak élni, és életének minden napjaiban a Bold. szűz oltalma alatt, az egyháznak és ennek híveinek szolgálni. Azért is Párizsból Toulouse-ba, Déli-Franciaország városába ment; s ott van most is a tiszt. jezuita atyák társaságában: kiknek útmutatása szerint készül azon nagy munkára, melyre ők Istentől hívtak.

Ezen csodálatos megtérésnek híre Európának minden országait azonnal befutotta, és annak története számtalan francia, német, olasz és több más hírlapokban elterjesztetett; és máris szépen gyümölcsozott: mert megszegyenítette a hitetlenséget, támasza lett a hitnek, és a könyörtelenség anyja iránti bizodalmat nevelte.

IX.

A versaillesi püspöki megye egyik plébánosa következő levelet írt február 20-kán 1840-ben a párizsi társulat elnökének:

„Örvendek, hogy kegyedet ismét új megtérésekről tudósíthatom, melyek a társulat tagjaiban bizonyosan nevelni fogják a mennyország magasztos királynéja iránti bizodalmat.

Vajha az egész világgal tudathatnám, hogy mily kegyes volt a szent szűz irántunk; és vajha közölhetném minden szívvel a hála és szeretet azon érzelmeit, melyektől szívem át van hatva!

Két vagy három hónap előtt arra kértem kegyedet, ajánlana a társulat buzgó imádságába egy valakit, ki Istenről egészen megfeledkezett. Kegyed szíveskedett kérésemet meghallgatni: és Mária, a kegyes szent szűz, irgalmasan tekintett a szerencsétlen bűnösre, kinek örök vesztét már bizonyosnak hittem.

Dezső tizenhét éves fiatal ember. Első neveltetése keresztény vala; de romlott hajlandóságai, jórai restsége, és mindazon vétkek által, melyeket az maga után von, nem sokára tiszteletre méltó és igazán jámbor családjának terhére és szégyenére vált. Mivel napról-napra nagyobb előmenetelt tett a rosszaságban, atyjafiai eltávolították őt magoktól. A tékozló fiúként, idegen földön elpazarlál minden vagyonát: és két év múlva visszatért ismét, a mértéktelenség által egészen eltompítva, atyja házába.

Családja őt a leggyöngédebb részvétellel fogadta, főképp nőtestvére, ki jóságra nézve valódi angyal, határtalan szeretetet és önfeláldozást tanúsított iránta; de ő minderre meg nem indult. A részvét és szeretet ily nagy jeleit csak durva bántalmakkal, és éktelen káromkodással viszonzta. Említék neki az Istent, és a szent Szűz szeplőtelen szívének társulatát; de rémületes káromkodása mindenkit hallgatásra kényszerített. És éppen akkor, oh kegyes Szűz, midőn téged legilletlenebbül szidalmazott, fordítád rá irgalomteljes szemeidet!

Úgy van, szeretett tagtársam! kegyed velünk együtt érette a Boldogságos szűzhez folyamodott: és íme, Dezső hordozni kezdte az ércbélyegét, meggyónt, és a társulat főünnepén igazán csodálatos hittel és különös ájtatossággal járult az Oltáriszentséghez.

E nap óta rá sem ismerhetni a régi Dezsőre; béketűrőse, szelídsége és jámborsága példás. Jövő vasárnapon ismét áldozni fog, és alig várja már a szent órát, melyben Urunk szent testét

és vérét veendi. Ő olyan, mint az enyhítő forrás után kívánczó, fáradt és elbágyadt szarvas. Dezsőnek paptestvére van, és ennek gyónt meg. „Testvérem! úgy monda, szent életű pap; lábaihoz akarom lerakni gonoszságaimat: hogy megmutassam a híveknek, mennyire becsülöm erényeit. Tudom, szent hivatala fog ez által nyerni.”

De nem csak e kegyelemre méltatott engem a szent Szűz. Tegnap este imádság után, káplánom egy 29 éves fiatal emberhez hívatott; és részesíté őt a haldoklók szentségeiben. Mielőtt pedig fölvevé a beteg e szentségeket, magához kéretett 14 fiatal embert, hogy látnák, miképp tért ő meg utolsó órájában. „Megbotránkoztattam őket, úgymond, életemben; most halálomkor jó példát akarok nekik adni.” Mindnyájan megjelentek, és térdeltek, míg a szent foglalatosság tartott, és végre szíves köszönetet mondtak a káplán úrnak, bajtársuknak tett szolgálatáért. A Boldogságos szűz, úgy hiszem, ezeket is anyai oltalma alá veendi, és farkasokból szelíd bárányokká fogja őket változtatni. Ajánlom e szegény ifjakat kegyed tagtársainak buzgó imádságába.

Két hét előtt pedig különös lelki örömet szerzett nekem egy fiatal katona, azon kitűnő ájtatossággal, mellyel számos hívek közt az Oltáriszentséget vette magához, örömmel emlékezem vissza azon nyíltszívűsége, mellyel végzett gyónása után ekképp szólott hozzám: „A szerencsét, melyet most élvezek, tulajdonképpen végre is csak a börtönnek köszönhetem. Igazságtalanul három napi fogságra ítéltetvén, írni akartam előjáróságomnak a rajtam elkövetett méltatlanság miatt: és íme, leírandó panaszom helyett, följegyzém életemnek minden bűnét. Istenem! mily csodálatosak a te utaid; mily bámulandó a te határtalan irgalmad! Mindig szerettem én a Boldogságos szűz Máriát; higgye el tisztelendő lelkiatyám! neki köszönhetem Istenhezi visszatértemet.

Istenhez tért katonáról beszélvén, nem akarom levelemet végezni, a nélkül, hogy arról is ne tudósítsam kegyedet, miképp az itteni őrsereg minden katonái a társulat legközelebbi múlt ünnepein legájtatosabban résztvettek az isteni-tiszteleten. Valóban épültem jámborságukon.” *(Lásd a társulat Kézi-, s Évkönyveit.)*

És az itt fölhozott példák számba sem vehetők azok sokaságához képest, melyek naponta Párizsban és mindenütt történnek. Hetenkint körülbelül 100 levelet kap a társulat főnöke minden rangú, korú és nemű személyektől, kik részint tulajdon gyöngeségeiket, lelki betegségeiket a legnagyobb őszinteséggel fedezik föl, és kérik az imádságot, hogy meggyógyuljanak, és az erény útján állhatatosan megmaradjanak; részint pedig másokat, ú. m. szülőket, gyermekeket, házastársakat, testvéreket, rokonokat, jó barátokat, ismerőseket ajánlanak a legkülönfélébb szükségekben. És megnyerik azt, amiért könyörögnek.

Jöjjetek tehát mindnyájan, és legyetek e szent társulatnak tagjaivá! Kinek nincsen közülünk baja? Kinek nincsenek rokonai, barátjai, kiket szívből szeret? Ki nem ismeri a hitetlenség sarkányát, az erkölcsi romlottság mirigyét, mely mindig messzebb terjed? Lehet-e valami a katolikus hithez, és a keresztény szeretethez méltóbb, mint embertársainak üdvösségét előmozdítani? Egyesüljete tehát mindnyájan Mária szent és szeplőtelen szívének zászlója körül! E jelben fogtok győzni!

X. Mise-imádságok

Szent mise kezdetekor

Örök mindenható Úr Isten! töredelmes szívvel borulok le előtted én szegény bűnös, hogy a szent misének áldozatában a legnagyobb ájtatossággal részt vegyek. De hogy jelenhetek meg én méltatlan szolgád kegyelemtrónod előtt? Én bűnös vagyok, és megvallom előtted, hogy sokszor és nagyot vétkeztem. Mindazáltal teljesen bízom Megváltómnak véghetetlen

érdemeiben; mellemet verem, és könyörgök: „Uram! légy kegyelmes nekem szegény bűnösnek!”

Oh nagy Isten! fogadd el ezt a szent miseáldozatot kedvesen szent neved imadására és dicsőítésére, valamint a legtisztább szűz-, Jézus szent anyja-, Máriának tiszteletére is; kit kiválasztottál, hogy minden asszonyok közt a legáldottabb, de egyszersmind minden anyák közt a legkeservesebb legyen. Oh adjad Uram! hogy szenvedéseiről szent buzgósággal megemlékezvén, Jézus kínszenvedésének érdemeire, s az ő anyai pártfogására méltó legyek.

Oh szent szűz anya! mily nagy szenvedésekre jelölt ki téged az Isten, midőn szent Fiának anyjává választott! Malasztalt teljesnek és áldottnak üdvözlött téged ugyan a mennyei angyal: és mégis élted napjai szegénységgel és szenvedésekkel, és mindennemű nyomorúsággal valának terhelve. Már akkor is keserűség özönlött rád, midőn a jámbor Simeon neked azt jövendölte, hogy tör fogja szívedet átjárni. Oh szenvedő anya! ezen fájdalmas jövendölés a legfőbb mértékben teljesült rajtad. De te most a legboldogabb vagy; mert Isten szent akaratábani megnyugvásod által, halál nélkül nyerted el a mártíromság hervadhatlan koszorúját. Könyörögi, oh szerelmetes anya! érettem; hogy minden szenvedéseimben állhatatosan Istenben bízam. Jézus Krisztus, a mi Urunk által. Amen.

Gloriára

Dicsőség Istennek a magasságban! Dicsérünk téged, oh Istenünk! áldunk, imádunk, magasztalunk téged, oh mennybeli szent Atya! Hálát adunk teneked is, Úr Jézus Krisztus! az örök Atyának egyszülött Fia; Isten báránya, ki elveszed a világ bűneit: irgalmazz, kegyelmezz nekünk bűnösöknek.

Collectára

Örök mindenható Isten, szabadíts meg minden szórakozástól; és gerjeszd föl szívemet ájtatosságra; hogy illő tisztelettel vegyek részt a szent mise-áldozatban. Engedd meg azt is, hogy a legbensőbb részvétellel emlékezzem meg Üdvözítőm fájdalmas anyjáról, kinek szívét a legirtóztatóbb szorongatás fogta el, midőn isteni gyermekét Heródes meg akarta öletni. Mély alázattal ajánlom föl neked Istenem! mindazt az aggodalmat és kint, melyet a szűz anya szenvedett, midőn Egyiptomba futott; és kérlek, engedd Uram! hadd szabaduljak meg szent Fiad anyjának érdemei által, minden lelki és testi bajoktól, a te szent Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

Evangéliumra

Dicséret és hálaadás legyen az Atya Istennek azon szeretet- és irgalmasságért, mely által nekünk elküldé a Megváltót. Legyen hála az örök Atya szent Fiának, ki nekünk az evangéliumban testesülésének, tanításának és csudáinak titkait megtartotta! Hála legyen a Szentléleknek is, ki bennünk a hitnek világosságát meggyújtá; mely által megvilágosítva, Megváltónknak életét, kínszenvedését, keresztfáni halálát, föltámadását és mennybemenetelét hisszük és valljuk. Oh teljes Szent-Háromság egy Isten! add kegyelmedet, hogy az evangéliumnak szent és üdvös tanítása szívemben bő gyümölcsöt hozzon. Főképp azért könyörgök, hogy e szent órában szívem háládatosan elismerje mindazon jótéteményeket, melyeket te nekünk a szent mise-áldozat által nyújtasz. Oh mily kimondhatlan kegyelem, midőn e szent áldozatban a megöletett isteni bárány drága vérének érdemeiben részesítettünk! Engedd azért oh édes Istenem! hogy szívem az angyalok szeretetének lángjától átmelegülvén, méltó legyek egykor a választottakkal együtt azon dicsőítések ismételésére, melyekkel az isteni bárány ezen oltáron tiszteltetik.

Oh szent Szűz! mily nagy lehetett anyai szívednek aggodalma, midőn elvesztett Fiadat három napig kerested, míg csak a templomban ismét meg nem találtad. Ezen szenvedéseid által eszközöld ki nekem azt a kegyelmet, hogy ha elég szerencsétlen lennék, Jézust valami nagy véték által elveszteni, azt a legbensőbb bánatnak könnyei közt keressem, és üdvösségemre ismét megtaláljam. Ezt eszközöld ki ugyanazon Jézus Krisztus, a mi Urunk által. Amen.

Föjlajánlásra

Mindenható Úr Isten, áldd meg eme kenyér-, és bor-adományokat, melyeket a pap itt az oltárnál neked föjlajánl; hogy azokat imádsága által a legfőbb és legszentebb áldozattá fölszentelje. Oh áldd meg, Istenem ezen adományokat, hogy Fiadnak legszentebb testévé s vérévé átváltoztassanak; és mi általuk bűneinktől megtisztítva, minden gonosztól megszabadíttassunk. Emlékezzél meg egyszersmind oh mennyei Atya! azon szeretetről, mellyel minket bűnösöket Krisztus Jézus szeretett. Irántunki szeretetből vért izzadt ő az olajfák hegyén; irántunki szeretetből meghagyta magát fogatni, kötöztetni, s az igazságtalan bírákhoz hurcoltatni; meg hagyta magát ostoroztatni, tövissel koronáztatni, és szegekkel a keresztre feszíttetni! Pedig, oh szeretetnek nagyvolta! irántunki szeretetből szenvedte ő ezt a legkeserűbb, legfájdalmasabb hálált a keresztfán!

Oh édes Megváltóm! ismerem én szereteted nagyságát; de egyszersmind bűneimnek súlyát is. Szánom, bánom minden vétkeimet; és kérlek, fogadd el kegyesen e szent misének áldozatát bűneimnek bocsánatjára.

Oh Mária, fájdalmas anya! bánatos érzéssel emlékezem meg azon rettenetes szempillanatról, melyben a nehéz keresztet vitt kedves Fiaddal összetalálkoztál. Oh mily mélyen sebzé meg ezen látvány érzékeny anyai szívedet; mily sűrűen szálltak föl fohászaid a mennyei Atyához; és mily özönnel folytak könnyeid! Oh kesergő szűz anya! részt veszek fájdalmidban, és bámulva imádom Istennek szent akaratját: mert az Isten ruházott föl téged szent erejével. Áldott legyen az Úr mind örökké. Dicsőség az Atyának, Fiúnak és Szentléleknek, valamint vala kezdetben, úgy most és mindenkoron. Amen.

Praefatio-, vagy Előszózatra

Kimondhatlanul nagy és felséges Úr Isten! imádlak téged mély tisztelettel; mert most kezdődik szeretetednek nagy csudája; s én elismerem mindenhatóságodat és bölcsességedet eme szent titokban, melynek imádsására az ég és föld leborul. Oh mindenható Istenem! erősítsd meg hitemet; hogy ezen áldozatnak, mely most neked bemutatatik, szentségét szívemre vegyem, és ájtatosan tiszteljem. Örökkévaló Isten! bizonyára méltó és igazságos, illő és üdvösséges, hogy téged minden angyalok és emberek fönoszóval dicsőítsenek, míg a pap a szent áldozatot bevégzi. Ezért mi itt jelenlevők is hálákat akarunk neked és dicséretet mondani Krisztus Jézusban, a mi Urunkban; megemlékezzén mégis a kesergő anyáról, ki legnagyobb fájdalmiban a kereszt alatt állott. Látta ő szeretett Fiát fölfeszítve a keresztre; és hallotta, midőn az haldokló szózatot mondta: „*Be van teljesítve.*” Oh Istenem! ezen csudateljes véres áldozat itt most megújítatik; azért ájtatosan imádjuk mi e titkot, és az egész éggel mondjuk: Szent, szent, szent a seregeknek Ura Istene; teljes az ég és föld a te dicsőségeddel; dicsőség neked a magasságban! Áldott, ki az Úr nevében jön!

Úrfölmutatáskor

Oh Jézusom! a kenyér színe alatt jelenlevő Istenem és Üdvözítőm, mély tisztelettel imádlak. Oh Jézusom! légy kegyelmes; oh Jézusom! légy irgalmas; oh Jézusom! bocsásd

meg bűneimet, és engedd, hogy kinszenvedésed és halálod végetlen érdemeiben részesülhessek.

Oh Megváltómnak drága szent vére, mely itt a kehelyben valóságosan jelen van, és a mennyei Atyának föláldoztatik; oh kérlek, tisztítsd meg bűnökkel megfertőztetett lelkemet!

Úrfölmutatás után

Oh édes Jézusom, örök Isten! legmélyebb alázattal imádlak itt téged a kenyér színe alatt. Te fölséges vagy, és rettenetes; de egyszersmind a legnagyobb irgalmasság: azért kérlek, fordítsd ránk szemeidet, kik itt térdelünk és dicsérünk. Esdekelve kérünk, vitesd ezen drága áldozatot szent angyalaid kezei által a mennyei Atya színe elé: hogy ő az által dicsőíttessék, és mi mindnyájan, kik itt az oltáron téged legszentebb testedben és véredben imádunk, minden mennyei áldással és malasztal betöltessünk.

Oh szűz Mária! és ti Jézusnak minden szentei! kik a Kálvária hegyén jelen voltatok, és az Isten fiát a legkínosabb halállal meghalni láttátok: itt ugyanazon Jézus van elevenen jelen, és ugyanő ismét föláldozza magát vérontás nélkül az ő mennyei Atyjának. Oh jöjjetek, és imádjuk őt e szeretetének, kegyelmének, és irgalmasságának tetteiben. Adjunk ezekért dicséretekkel hálát a mi Urunknak, ki magát bűneinkért föláldozta; könyörögjete nekik oh szentek! hogy áldozatunk kedves legyen előtte, legszentebb anyjának érdemei által, ki halálakor a kereszttel állott. Oh Mária! esedezzél értünk a te szent Fiad Jézus Krisztusnál, a mi Urunknál. Amen.

Áldozáskor

Szűz Mária, kesergő anya! a keserűségnek mily özöne fogta el szívedet, midőn kedves Fiad levéttetett a keresztről. Soha egy anyai szív oly gyöngédeden nem szerette gyermekét, mint te Fiadat szeretted; mert te Jézusban nem csak a szeretetre legméltóbb fiút, és az emberek legjobbját szeretted, hanem szeretted ő benne egyszersmind Istenedet. És ezen legszerelmesebb Fiad, ezen imádandó isteni Üdvözítő, élet nélkül feküdt kebeledben! Ah, mily szívszaggató látvány volt ez! Látni sebekkel rakva a legártatlanabbat; és pedig a bűnösökért, a legkínosabb halállal föláldozva! Kesergő anya! te bizonyára mondhattad: „Oh ti mindnyájan, akik itt átmentek, nézzétek, van-e fájdalom, mint az én fájdalmam!”

Oh legszomorúbb anya! minthogy Jézus itt az oltáron megújítja isteni engesztelő áldozatát: egyesítsd kérlek, szenvedéseidet, fohászaidat és könnyeidet imádságommal; és magad vidd el bajomat, keservemet, kérelmemet isteni Fiad elé, ki eltemettetésének emlékére most a papnak szívébe betér. Oh vajha méltó volnék a pappal együtt részesülni Jézusnak szent testében! Minthogy pedig e kegyelemre egészen méltatlan vagyok, kérd te, oh kegyes anya! isteni Fiadat, hogy lelkiképpen jöjjön hozzám, és megszenteljen; hogy első szent áldozásomkor őt igazán méltón és ájtatosan vegyem magamhoz, és hogy az ő szent testének vétele által minden jóban megerősítsem, ugyanazon Jézus Krisztus, a te Fiad, a mi Urunk által. Amen.

A szent mise végére

Örök mindenható Isten! fogadd kedvesen ezt a szent áldozatot, melyet a pap az oltáron bemutatott; és engedd, hogy legyen ez engesztelő áldozatul bűneim bocsánatjára! És mivel e szent mise alatt, oh szűz anya! szomorúságodról és szenvedésedről is megemlékeztem, könyörögj érettem; hogy szent életednek utánozása által oly hívő legyek a földön, mint te valál, és hogy oly béketűréssel, oly nyugodtan vállaljam el Isten kezéből minden szenvedéseimet és bajaimat, mint te azokat elvállaltad. Főképp pedig azért esedezzél érettem,

oh szent Szűz! hogy boldog legyen kimúlásom órája, s oltalmad alatt bemehessek az örökkétartó életbe, Jézus Krisztus, a mi Urunk által. Amen.

Áldásra

Oh végetlen jóságú Isten! áldj meg mindenható atyai kezeddel életemnek minden viszonyaiban, amint megáldád Fiadnak szűz anyját szenvedéseiben; hogy minden bajaim közt teljesen megnyugodjam szent akaratodban!

Hálaadás

Oh kegyes Megváltóm, Krisztus Jézus! teljes szívemből hálát mondok neked, a keresztfán érettem szenvedett halálodért, melynek emléke az oltáron most megújított. Töredelmes szívvel imádkoztam e szent áldozat alatt, és részvéttel emlékeztem meg szűz anyádnak szenvedéseiről. Oh édes Jézus! engedd azért, hogy szenvedései és szomorúsága által bajaimban vigasztalást találjak.

Oh Jézusnak kesergő anyja! te sírva állottál a keresztnél: és haldokló Fiadnak minden szava, minden sóhajtása, tör gyanánt járta át anyai szívedet. Ezen szenvedéseknél fogva kérlek, légy mindenkor jó anyám és segítőm; különösen mostani bajomban segíts, melyben Isten után hozzád folyamodom. Oh emlékezzél meg e szent áldozatról, melyet most tiszteletedre Istennek följajánlottam. Emlékezzél meg egyszersmind szeretetemről, mellyel irántad viseltetem, és légy közbenjáróm szent Fiad Jézus-, a mi Urunk- és Istenünk-nél. Amen.

XI. Reggeli imádságok

Mennynek és földnek teremője, mennybeli Atyám! ím, e reggeli órában, melyben szent nevedet számtalan teremtmények dicsőítik, sóhajtozva emelem hozzád szívemet, hogy gyarló tehetségem szerint imádjalak, és e napnak zsenéjét neked szentelvén, mint megtartómat magasztaljalak.

Imádvá hálát adok neked, oh nagy Isten! hogy ez éjjel megtartottál, és e mai napot rám virradni engedted; de mivel tudom, hogy azt szent nevednek tiszteletére, lelkem üdvösségére, s felebarátom boldogítására kell fordítanom: nyújtsd szent kegyelmedet a jónak gyakorlására, a rossznak kerülésére; s ha mégis gyarló ember létemre kitérnék azon ösvényről, mely hozzád vezet, terjeszd ki karjaidat, hogy kiszabaduljak az örvényből, elkeseredve bánjam meg botlásomat, és kegyelmet találjak ismét szent színed előtt.

Istenem! szent oltárodra teszem le most bánkódó szívemet; ne engedd, hogy azt a világnak mulandóságai oly vígságra derítsék, mely szent parancsolatiddal ellenkezik. Te légy ma vezérem mindenkben. Ne engedd, hogy a szerencse bennem fölfuvalkodást okozzon, a nyomorúság elnyomjon, és e miatt elvesztvén a bizodalmat és reménységet, megfelejtkezzem rólad, ki mindeneket bölcsen tudsz elintézni, s készen állasz mindenkor segítségünkre. Légy tanácslóm a kétes esetekben, buzdítóm kötelességeimnek teljesítésében: hogy azt tegyem, azt válasszam, mi legjobb, és leghasznosabb; hogy eltöltvén életben jóvoltodból e napot is, ne piruljak este én magam előtt, hanem nyugodt lelkiismerettel várjam lankadt szemeimre a jótévő álmot.

Esedezem e reggeli órában szeretett (szülőimért, gyermekeimért,) atyámfiáért és jó barátimért, sőt ellenségeimért is; ontsd ki reájok áldásidnak bőséget, és ha van szenvedő, beteg és haldokló köztük, tekints rá irgalmasan; és hadd éreznie, hogy jó atya vagy.

Ne tagadd meg azoktól is irgalmat, akik rólad és semmiségökről megfejtkezvén, áttallanak, vagy nem akarnak neked térdet hajtani, parancsolataid szerint élni, és azon

malasztért esdekleni, mely őket a jó útra téríthetné; hanem küldd hozzájuk Szentlelkedet, aki őket megvilágosítsa, és téged, mint mindenható Istent és kegyes atyát, velök megismertessen.

Könyörülj az egész emberi nemen; legyen e nap az üdvösségnek napja mindazoknak, kiket szent Fiad halála által megváltott. Engedd, hogy ma jobbuljon a bűnös, béküljön az ellenség, viduljon a szomorú, segítsék az ügyefogyott, enyhüljön a beteg, és múltjék ki boldogul a haldokló.

Élő Istennek Fia, édes Jézus! mivel szent vérednek végetlen ára csak úgy hasznos énnekem, ha a testi kívánságok, az ördög incselkedése, és a világ gyönyörűségei isteni törvényed megszegésére el nem ragadnak: nyújtsd ki gyarlóságomnak gyámolítására mindenható kezedet, s állj mellettem; nehogy ezen ellenségimmel küszködve, meggyőztessem, és szent vérednek megbecsülhetetlen ára rám nézve sikertelen legyen.

Üdvözlégy Megváltónk szent anyja, szűz Mária! ki méltónak találtattál arra, hogy szüljed az elveszett világnak szabadítóját; ma, minden nap, és utolsó leheletemnek idején különös őrizeted alá ajánlom lelkemet, testemet és mindenemet; nyerd meg szent Fiadtól hathatós esedezésed által azon malasztot, mely által a keresztyén jámborság útján járván, úgy töltssem el e mai napot, hogy pirulás nélkül ébredhessek föl a holnapira.

Te is Istennek angyala,

Kinek hív őrzése alá

Teremtőm rendeléséből

Bízattam születésemtől:

Mellettem állj, ma látogass,

Őrizz, vezérelj s támogass. Amen.

Magasztalja az Atyát, a Fiút és a Szentlelket az egész föld: és dicsőítse minden teremtmény ma, és mind örökön örökké. Amen.

A hívek lelkei Isten irgalmasságából békességben nyugodjanak. Amen.

XII. Estvéli imádságok

Minden teremtménytől imádandó nagy Isten! kinek szemei ez egész nap rám nyitva valának! oh mily számtalan okaim vannak, ennek alkonyodtával, ájtatos buzgólkodásom által hozzád fordulni; ki jóvoltodat ma oly sokféleképpen éreztetted velem. Te adál ma egészséget, életet, edelt és erőt kötelességem teljesítésére. Te őriztél, oh jó Isten! különféle észrevehetlen testi és lelki veszedelmek ellen, és mint jó atya gondoskodtál ma is felőlem. De miképp háláltam meg ezt neked, oh uram és Istenem? Ma is vétkeztem az ég ellen és te ellened, s érdemessé tettem magamat haragodra és büntetésedre. Elborít a szégyen és félelem, ha meggondolom, miképp feledkeztem meg egészen azon reggeli föltételemről, hogy e napot szent parancsolatid követésére szentelni, s egészen lelkem üdvösségének keresésére akarom fordítani. Jaj nekem, ha isteni igazságod szerint bánsz velem! De véghetetlen irgalmasságodhoz, s atyai kegyességedhez folyamodom epedő, alázatos szívvel; minden mai bűneimnek bocsánatát kérvén tőled. Oh bocsáss meg, és könyörülj rajtam, Atyám! Adj időt és kegyelmet; hogy bűneim láncaitól megszabadulhassak, és ezután isteni akaratom szerint élhessek. Ezen legnagyobb jóvoltodért esedezem a te szent Fiadnak, a mi közbenjárónknak, Krisztus Jézusnak érdemei által. Amen.

Mi Atyánk. Üdvöz légy.

Könyörgök még mindenható fölségednek, hogy őrizz meg ez éjjel engemet, hozzám tartozandóimat, és mindenkit, leginkább pedig a nyomorúsággal küszködőket: isteni gondviselésed őrökölje minden teremtményeid fölött; és hogy ha az volna isteni akaratom, hogy többé ez éjjeli álmomból föl ne ébredjek, oh adjad akkor, hogy előttem, mint igaz bíróm előtt, irgalmasságot találjak, és vedd kegyelmedbe, s kezeidbe most felajánlott lelkemet. Ha

pedig isteni bölcsességednek és jóságodnak tetszik engem még tovább is e földi életben megtartani, engedd kérlek, hogy életemnek hátralevő napjait egyedül tiszteletedre, és lelkem üdvösségére szentelhessem. Ezért könyörgök neked a te szent Fiad Jézus Krisztus által. Amen.

Oh Istennek szent anyja, boldogságos szűz Mária! Isten utáni legfőbb reményem, oh őrző angyalom, és minden dicsőült szentek! esedezzetek érettem és minden élő hívekért: hogy ez éjjel nyugodván, holnap nagyobb erővel és készséggel Istennek szolgálhassunk, és valaha veletek együtt az örökkévalóságban vigadhassunk. Oh mennyei Atyám! legyen mind ma, mind halálom óráján utolsó szavam: „*Atyám! kezeidbe ajánlom lelkemet!*” Amen.